

ENTREVISTA AMB EL TRICICLE

«Som qui més gent ha dut al teatre»

'Manicòmic', 'Exit', 'Slastics' en teatre. 'Tres estrelles' per a la televisió. Joan Gràcia, Paco Mir i Carles Sans són El Tricicle, un grup «d'actors còmics», com ells mateixos es defineixen. En realitat són tres estrelles que tenen per firmament l'escenari o la pantalla.

E. Company

Als afores de Molins de Rei, i en un descans del rodatge de l'últim episodi de *Judes Xanguet i les Maniquins*, per a TV3, els tres components d'El Tricicle esperen la seva intervenció. Representa que estan perduts en el desert. Una situació no gens inversemblant, que parteix de la seva participació en l'últim Paris-Dakar. Això no obstant, Carles Sans, Joan Gràcia i Paco Mir no es plantegen afegir en un dels seus espectacles cap gag sobre els cotxes i les motos, als quals són tan aficionats. Seriosos, argumenten que resultaria difícil fer encabir una «tona de sorra dins d'un teatre». El seu, evidentment, és omplir els teatres amb públic. I aquest sí: a tones.

—¿Per què se us va acudir de formar un trio?

J.G.—Doncs estàvem estudiant a

l'Institut del Teatre i vam coincidir en idees i formes d'humor, que vam dirigir cap als esquetsos. Per aquella època va obrir-se la sala Llantiol, vam començar a treballar-hi, i ens va anar molt bé, ja que quan actues dia a dia pots anar improvisant i és això el que et dona la pràctica per estar damunt d'un escenari.

—¿Hauríeu esdevingut El Tricicle si algun dia el Chicho Ibáñez Serrador no us hagués cridat per actuar a l'Un, dos, tres...?

J.G.—Bé, quan ens van cridar per actuar a l'Un, dos, tres... ja havíem estrenat el *Manicòmic* a Barcelona, en el Regina. Havíem tingut un bon èxit de crítica i de públic, i també a Madrid, a la sala Cadarso, on vam acabar amb el teatre ple. Potser sense l'Un, dos, tres... ens hauria costat més donar-nos a conèixer a la gent, tot i que hauríem arribat al mateix punt, ja que el públic teatral el tenim. El que passa és que la

televisió t'aproxima a tothom i a tot arreu, i de ser populars en el món del teatre, vam passar a ser populars a tots els nivells.

—¿Quina opinió teniu de Julio Iglesias?

C.S.—Bé, aquest número va ser molt popular, molt ben acollit. En realitat nosaltres tenim la pròpia opinió sobre Julio Iglesias, però en aquell moment l'esquetx no volia significar fotre-se'n de ningú, sinó que el número ens anava bé per muntar-hi la coreografia...

J.G.—És que ni tan sols d'algú: ni de la cançó; ja saps, la de «Soy un truhan soy un señor». Senzillament, la música es podia compaginar molt bé amb el gest. Quant a Julio Iglesias, potser coincidim en la nostra opinió sobre ell...

—Sempre s'ha dit que el vostre humor s'ha basat en Buster Keaton i en Jacques Tati.

C.S.—Sí, n'hi ha influències. ¿Que per què la mímica? Bé, no va ser una decisió. El gest estava de moda a Barcelona i ens hi vam veure abocats; no ens van dir: escolliu entre l'òpera o la mímica. Vam anar a parar aquí.

—Però això us ha anat de perles a l'hora de comercialitzar-ho.

J.G.—D'acord. Però el que no vam fer va ser plantejar-nos què és el que seria més comercial d'aquí a deu anys. Ens agradava la cosa, senzillament.

—¿I el fet de cenyir-vos a la mímica no us limita?

P.M.—Home, és un límit escollit, i per tant deixa de ser-ho. El fet de no haver optat per la paraula, alhora que et talla una branca, te'n facilita d'altres. Hi ha, a més, molta gent que fa humor parlat, de tal manera que crec que això ha jugat a favor nostre, ja que ens diferencia dels altres grups.

—Ara heu enregistrat set capítols més de Tres Estrelles. La sèrie, que té en total tretze capítols, es diu que serà comprada per més d'una trentena de televisions d'arreu del món. Diners a part, ¿què significa aquest fet?

C.S.—Diners per a TV3, perquè la producció és d'ells. Tant de bo hagués anat a càrrec nostre, perquè hauria significat que els diners haurien estat per a nosaltres.

J.G.—Bé, també això dels trenta països no és del tot cert. És veritat que hi ha un interès de trenta televisions per la sèrie, ja que s'ha presentat a diversos festivals i certàmens de televisió. Però sols vam fer-ho amb els sis primers capítols, i les televisions acostumen a comprar amb un mínim de tretze. Ara sí que és possible que aquest interès, amb els set nous capítols, es materialitzi en la compra.

—¿Vau estar contents que també es passés Tres Estrelles per TVE?

J.G.—Sí, és clar, TVE té una repercussió estatal, i per tant ens veu més gent. I sí, també, l'acceptació crec que és la mateixa per part del públic espanyol que del català. El nostre humor no és localista, sinó internacional. Arreu hem estat molt ben rebuts.

—¿Si haguéssiu nascut a la Gran Bretanya hauríeu estat una mena de Monthy Pyton?

C.S.—Tant de bo. Però no es pot saber, això...

P.M.—Jo hauria estudiat a Cambridge, segurament.

J.M.—El que tampoc no sabem és que si ells haguessin nascut a Catalunya serien El Tricicle, ¿eh? A tu et veig més d'Oxford, per això.

—¿Anirà finalment El Tricicle a Broadway?

J.G.—Ho teníem previst, és una de les nostres fites. El que passa és que és molt difícil. Fa un parell d'anys vam tenir-ne l'oportunitat, però per moltes qüestions vam desestimar el projecte. Ara anem a París, després a Canadà, i mirarem de fer una parada a Nova York. No hi ha res segur, encara.

—¿Quan sortiu a l'estranger us que-

deu amb el públic de la mateixa manera que amb el d'aquí?

J.G.—Igualment. L'últim espectacle, l'hem fet per tot Europa, per l'Argentina, Mèxic, Japó, Estats Units... La resposta del públic és molt semblant.

—Entendre's un mateix és difícil. Dos, és complicat. Tres, deu ser impossible, ¿no?

C.S.—Mira, hi ha bastant de respecte entre nosaltres, i alhora som molt crítics i exigents quan treballem. Això significa que la nostra feina, quan arriba al públic, ha passat per tres filtres. En la pràctica, un gag, en el noranta per cent dels casos, ha d'agradar-nos a tots tres; si no, no es fa. Però portem deu anys junts i ho hem sabut coordinar bé.

—¿Qui és el més creatiu de vosaltres?

C.S.—¡Home, ¡jjo! No, no... No tenim algú que aporti idees i els altres les treballen. D'alguna manera tots tres ens complementem. ¿Com t'ho diria? Per separat, no fariem l'humor que fem. Sortiria un altra cosa, però no aquest tipus d'humor.

—La gent es pregunta des de fora si sou tan divertits en persona com a l'escenari.

C.S.—¿I tu què en penses?

—Que en aquest teatre el meu paper és preguntar.

J.G.—Bé, crec que som professionals de l'humor i en un escenari ens entreguem del tot. El que passa també és que estem actuant. Entre nosaltres tenim un humor particular, que ja ens va bé. A les entrevistes som seriosos, i bastant observadors en la vida quotidiana. Mira, ser actor còmic no significa que hagi de ser el graciós de torn en la vida real.

—Ignoro si en broma o seriosament, però heu manifestat més d'una vegada que us unien dues passions: el Barça i les dones, ¿Broma o seriós?

C.S.—Bé, és una afirmació una mica frívola, però... certa. El Barça, dones, mira...

P.M.—Està per sobre de tot.

«El nostre humor no és localista, sinó internacional».

CONCURS del LLIBRE INFANTIL '89

EL VAIXELL DE VAPOR

El Patronat de la FUNDACIÓ SANTA MARIA convoca el concurs del Llibre Infantil 1989. Per promoure la creació d'una literatura per a nens que els fomenti, amb qualitat literària autèntica, el gust per la lectura i que els trameti al mateix temps uns valors humans, socials, culturals o religiosos que ajudin a construir un món digne de la persona humana.

B A S E S G E N E R A L S	
Primer Premi 400.000 Pts.	<ul style="list-style-type: none"> - El primer premi comporta l'edició del llibre. - L'import del premi no anirà a compte dels drets d'autor. - Els originals hauran d'ésser inèdits i redactats en llengua catalana (valencià, mallorquí).
Finalista 200.000 Pts.	<ul style="list-style-type: none"> - L'extensió de les obres serà d'un mínim de 50 folis escrits a doble espai i a una sola cara i sota pseudònim. - El termini d'admissió dels originals es clourà el 15 de setembre de 1989.

Cal enviar 3 originals a Editorial Cruïlla

editorial cruïlla

Balmes 245, 41 1a Telf. 237 63 44
08006 BARCELONA

P.M.—Per sobre del Núñez, el Cambra.

—*Va, que teniu un munt de fans...*

C.S.—Home, no sé què entens per fans. La fan de pel·lícula no existeix.

—*Perdona, però vaig veure el Joan a TV3 per concertar l'entrevista i fins que l'autocar de nenes del Filiprim no van parar amb els autògrafs, déu n'hi do.*

P.M.—però això només li passa al Joan.

C.S.—Sí, ell és qui talla el bacallà. Només l'has de veure.

—*Parlant de tallar el bacallà. Teniu arrendat el Teatre Victòria junt amb Dagoll-Dagom i Anexa amb un contracte de vint anys. ¿Per què us heu ficat en aquest camp?*

J.G.—Bona pregunta. Fa temps que El Tricicle, com a grup, tenia ganes d'arrendar un teatre, i no sols per actuar-hi sinó per dur-hi una sèrie d'espectacles que creiem que s'havien de fer a Barcelona. Dagoll-Dagom i Anexa eren de la mateixa opinió i en sortir l'oportunitat del Victòria, la vam aprofitar. N'estem satisfets a mitges, d'aquesta gestió. L'artística és bona, som qui més gent ha dut al teatre, superant de llarg qualsevol altra sala. Però la temporada passada, per un problema de descompensació entre el preu de les entrades i els costos de producció, ha estat deficitària. Hem hagut de recórrer a alguna ajuda de les institucions, que no era allò que teníem previst. El teatre acabarà sent un art subvencionat; si no, desapareixerà.

—*Sembla, però, que les subvencions de la Generalitat sols van en una direcció.*

J.G.—Al Poliorama, et refereixes, ¿oi? Això és un tema molt llarg i complex. Sols et diré dues coses. És cert que hi ha un excés de diners per a en Flotats. Però ell estava en un lloc on tenia una categoria laboral que, amb tota lògica, no ha volgut perdre quan ha decidit venir aquí.

—*¿I la resta de gent? A part dels Comediants, Dagoll-Dagom, els Joglars...*

J.G.—...Fura dels Baus, Cubana, El Tricicle. És molta gent, ¿eh? Te'n vas a Madrid i no hi ha cap companyia, i al País Basc tampoc. Ni a Galícia ni a Andalusia.

—*I el Paral·lel s'enfonsa.*

J.G.—Bé, potser perquè el teatre del Paral·lel tampoc era del tipus de què estem parlant ara.